

van de P.Z.E.M. te Vlissingen geworpen, zodat we zonder electrischlicht zitten en ook zonder stroom voor de machines. Dat was voor ons al een zeer groot ongerief, daar we nu alles op de trapdegel moesten doen en we geen groot werk meer konden aannemen.

Gelukkig was het niet van lange duur, daar op donderdag 1 juli des avonds om half zes de stroom weer werdingeschakeld en de schade voorlopig hersteld was. Dat was een vreugde. Wel gingen s'a vonds om 10 uur de lampen uit, maar dat was wel om te overkomen. Deze maatregel gold ook al voor bezuiniging.

Toen op vrijdag 17 sept. weer een vreselijk ongeluk met de trein van 8 uur 's morgens naar Vlissingen. Bij wachtpost 27 aan de Iapdijk werd een trein beschoten door overvliegende Engelse jagers en werd het locomotiefpersoneel getroffen, 3 man met half verkoolden lichamen lagen daar aan die dijk bij die overweg. Iets vreselijks en om nooit te vergeten.

Op 22 september is toen ons eerste kleinkind geboren, n.l. Ria Weststrate. Wat waren wij daar blij mede. Vooral onze lieve Moeder, die toch al zo veel van kinderen hield en nu een lieve kleindochter. Dat was wat te midden van al die narigheden. Maar de Heere was goed voor ons en al was het dan midden in de oorlog, zij was een gezonde baby en heeft gelukkig van al die nare oorlogsomstandigheden geen schadelijke gevolgen ondervonden, zoals er helaas maar velen zijn, en waren.

Op zondag 3 okt. kregen we weer inkwartiering een zekere Tsjech uit Olmutz. Zij vader was daar Burgemeester en hij was dus eigenlijk geen Duitser. Wat hij ook inderdaad niet wezen wilde ook, maar daar Tsjecho-Slowakije bij Duitsland was ingelijfd moest hij ook op komen. Hij is ruim 4 maanden bij ons gebleven en was een zeer goede kerel. Wij hebben een paar jaar geleden nog een briefje van hem gehad, daar hij de oorlog overleefd heeft en hij zat toen in de Russische zône, zodat hij niet veel schrijven kon over de toestand, daar zelf zijn brief was opengemaakt en de foto's van zijn twee kinderen er uitgehaald waren.

En hiermede naderen wij ook weer dit jaar, het derde dus van de oorlog. Alles was schriek en bekrompen, maar de Heere had ons allen nog bij elkaar gelaten. Van Kees kregen we ook nog al eens berichten. Wij hebben uit Gorkum al die correspondentie nog liggende en we stuurden er nog al eens wat naar toe ook.

Zoo naderen we het rampjaar. Overheidsinstanties en distributiecentra. Nou gelukkig maar dat ging niet mee. Ik zou zo iets niet gekund hebben ook.

1944

Dan nu in de nacht van donderdag op 18 mei weer een erge paniek, daar een brandende bouwenverval kwam, zodat we de vlammen boven ons dorp zagen uitgaan. Maar eigenlijk ook weer het jaar van onze bevrijding, dus in die zin een jaar van blijdschap. Voor velen zou het echter een jaar worden van zeer droeve herinneringen. Op Nieuwjaarsdag overleed nog vrij plotseling Ko van Zweden. Hij had jarenlang voor ons drukwerk, zoals visitekaartjes en scheurkalenders verkocht. De betalingen gingen wel zeer gebrekkig, maar hij was een arme topper, geheel alleen op de wereld en wij maakten altijd zonde van hem. Hij moest altijd zo maar voor zichzelf zorgen en kreeg niet altijd wat hij toekwam. Gelukkig dat de tijden in dit opzicht veel verbeterd zijn. Op 29 januari is Herman Jaksche de Tsjech bij ons weggegaan naar Frankrijk. Maar op zondag 6 februari kregen we al weer een ander. Hij heette Adolff Klötz en kwam uit Stuttgart, maar dit was een kerel van zeer laag gehalte. Hij kwam soms van de hele nacht niet thuis en was niet aangenaam ook. Hij is slechts enkele weken bij ons geweest en we waren erg blij dat deze wegging.

hieraan toe dat het kind van Kees een achterlijk kind en ongelukkige